

SZABADSÁG

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS NEGYVENNYOLCZAS PÁRT KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
Széchenyi-utca 45-ik szám. SEZÉNYI és TÁRSA nyomdája.
A lap megjelen minden szerdán és szombaton.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
RUTTKAY MENYHÉRT.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
Egész évre 5 frt. Félévre 2:50 frt. Negyedévre 1:25 frt.
Egyes szám ára 7 kr.

Nagy tervek — semmi eredmény.

Az előző lapszámok a „Posta-palota“ s „Uj színház“ kérdéseivel foglalkoznak.

Mindkét dolog csendes óhajítás; mert tisztazzuk csak először az alapfogalmakat!

Arról szó se essék, hogy a mostani színház telkén jó vagy rossz helyen volna-e a posta-épület. Feltétlenül jó s olyan helyen volna az, a mely minden követelménynek megfelelne, ha t. i. hozzá a még szükséges telket megszereznek s ezen egy teljesen új s a modern követelményeknek megfelelő, direkt erre a célra készített postapalotát építenék.

De van egy nagy bökkenő... Az t. i., hogy ez a hely drága, illetőleg olyan árért szereshető csak meg, a minőt a posta-kinestár hasonló célra nem szokott kifizetni.

Ha a színház vételára mondjuk 150 ezer forint, ehhez a telekhez még akvizálni kellene egy jókora területet; a rajtuk levő régi, rozoga épületet pedig — ha alapos munkát kívánunk végezni — lebontani s ezután egy modern s fényes postapalotát kellene emelni... Istenem... Istenem... mikor lesz a posta-kinestár olyan jókedvű, a mikor ilyen kiadásokra rászánja bus fejét Miskolcz szépítése kedvéért?...

Arról, azt hiszem, nem igen sok szó fog esni, hogy ilyen drága telket a posta-kinestár részére a város vegyen meg s ezt aztán ajándékba adja.

De tegyük fel, hogy a mostani színház megveszi a kinestár s ezen a helyen építi meg a posta-palotát... Kié a vételár? Ugy tudjuk, hogy a mostani színház egy részvénytársaságé. A vételár tehát a részvényeseké leend.

Vajjon ezek rávehetőek lesznek-e arra, hogy ezt a pénzt egy új színházba öljék bele. Egy nem nagyon rentabilis vállalatba? Kétséges...

De tegyük fel, hogy igen... Hát van-e olyan naiv ember ma, a ki azt hiszi, hogy 150,000 frtból egy modern színházat lehet építeni?...

Mennyibe is került a kassai, az aradi, a szatmári, pozsonyi színház építése, vagy a budapesti újabb színházak?...

Vajjon ezek a jószívű részvényesek a hiányzó pár százezer frtot is áldozni fogják pro rei publicae?... Alig! Tehát? Talán Miskolcz város fogja a szükséges pénzt adni, pótdadókból beprésselve?... A kis emberek ezt szó nélkül alig fogják eltűrni!

Minő nagy akadályai vannak ennek a két tervnek! — Alig lesz ebből a do-

logból valami a közelgő évszázadban. Nem olyan időket élünk, a mikor uri emberek hordozták a követ a pesti nemzeti színházhoz, a római császárság korának erkölcséig se alacsonyodtunk még le, a hol a nép „kenyeret és színházat“ kiabált.

Vannak sürgősebb dolgaink, elsőbrendű szükségleteink.

De hát olyan nagyon aktuális ez a színház-kérdés? A nép, az isten adta nép már forradalommal fenyeget, ha ebbeli kívánságát nem teljesítik?...

Annyit tudok, hogy e célra még egy magános fillér sincs tőkésítve; s arról se hallottam, hogy e tárgyban népgyűlés tartatott volna.

Szivesen koncedálom azonban, hogy a mi mostani színházunk nem nagyon diszes hely, — de ha jobb nincs.

A mi pedig azt illeti, hogy a postapalotát a megyeház mellé nem jó építeni, hát ez külön kérdés. Miért nem volna jó? A leveleket, csomagokat, pénzt kihordják mindenkihez. A feladandó leveleket a város különböző helyein elhelyezett szekrényekbe dobjuk be, az ajánlott leveleket, csomagokat, értékeket hogy a Széchenyi-utca közepén vagy ettől 300 lépésre adják-e fel — az se valami nagy dolog? Kár ebből a kérdésből nagy lármát csapni, főleg a mikor nem vagyunk abban a helyzetben, hogy szavunknak csengő pénzzel is nyomtatékot szerezzünk.

Az más kérdés, hogy a megyeház melletti hely köztérnek volt szánva, s hogy miként lehet e határozatot megváltoztatni.

De mig ez a kérdés nincs is komolyan felvetve. Majd ha felvetett, akkor is elég időnk lesz e kérdést illetékes helyen megvitatni. Addig pedig, a kit az ilyen kérdések mulattatnak, azok ne csak vessék fel a kérdést, ne csak tanácsoljanak, hanem azt is mondják meg, hogy miből fedeztessék a szükséges összeg s főleg kinek a zsebe bánja meg a magas röptű ideákat?

Szebb terveket is könnyű kieszelni. Sok mindenre volna szükségünk — kisebb-nagyobb szükségünk. Egész listát lehetne ezekből összeállítani. Nem ész, nem jó izlés, nem jóakarát hiányzik, — hanem *pénz*... Nagy a szegénység. S ha szegénységünket még meggondolatlanul is kezeljük s kenyér helyett anánászt szerzünk be, bizony mihamarabb bolond állapotoknak lehetünk tanui.

Zálogházi ügyek.

A közel multban a miskolczi zálogháztulajdonosok kérvényt adtak be a városi tanácshoz, hogy ez pártolja a zálogházak kamatlábát meghatározni hivatott miniszter előtt abbéli kérelmüket, miszerint a zálogházi kamatláb hivatalosan emeltessék fel.

A kérelem nem nagyon szerény. S mi sem természetesebb, mint az, hogy a városi tanácsnak volt esze azt nem pártolni.

Nem ez azonban a fő baj.

Nagyobb baj az, hogy ilyen kérelmet egyáltalán elő mertek a zálogháztulajdonosok terjeszteni akkor, a mikor az ő kamatlábuk a nélkül is igen magas, s a mikor ezt a magas kamatot éppen a társadalom legszegényebb vagy pénz dolgában leginkább megszorult tagjai fizetik és pedig előre, a kölcsön felvételekor.

De még ennél is nagyobb baj az, hogy ez a tendencia nem áll magában, s hogy az ország minden kölcsönadással foglalkozó faktora felcsapta egyszerre a kamatlábát, s az adósokat abba a visszás helyzetbe sodorta, hogy ez kénytelen teljesíteni a hitelező minden kívánságát azon egyszerű okból, mert a kamatláb emelés általános.

Mit kellene tenni ily viszonyok közt?

A baj sokkal általánosabb, semhogy nagyobb térre azt Miskolczról szánálni lehetne. Nem is erről van szó. Az általános kamatláb rövid idő alatt vissza fog menni az ő természetes medrébe, mert ezt az általános kereskedelmi és állami érdek megköveteli.

Csak helyi bajok orvoslását keressük és csak a kicsiny adósok ügyén kellene segíteni, a mennyiben az lehetséges vagy módunkban áll.

A zálogházak clienturájának kellene a kölcsönvevést megkönnyíteni, hogy a szegény ember ne menjen azonnal tönkre, mihelyt egy-két napos betegség vagy előre nem számított más kalamitás megzavarta háztartása egyensúlyát.

*

Sok város van Magyarországon, még több a külföldön, mely zálogházat tart fenn. A magyar államnak is vannak Budapesten zálogházai. Ezek az intézetek szépen prosperálnak s fentartóiknak szépen jövedelmeznek és egy humánus cél érdekében hatásosan is működnek.

Mért ne lehetne ezt az eszmét nálunk is életre hívni?

A szükséges pénzben sincs hiány.

Általában e kérdést pénzühiánnyal el-
útni nem is szabad, nem is lehet.

A városnak, mint ilyennek, e célra
szerfelett könnyű a szükséges összeget
előteremteni. Nem is kell ehhez valami
nagy tőke. Ott vannak például a tiszt-
viselői nyugdíjalap tőkái, a melyek je-
lenleg $4\frac{1}{2}\%$ -ot jövedelmeznek, s a mely
intézetre nagyon is ráférne, ha kissé
több jövedelme lehetne tisztességes uton;
hiszen hova-tovább nagyobb kívánalmak
fognak vele szemben érvényesülni.

A mi másutt bevált, szükségkép be-
fog válni nálunk is s kettős célú érünk
el. Azt először, hogy a tisztviselői nyug-
díjalap szépen fog gyarapodni és más-
odsor, hogy a szegény emberek baján
a város hatóságilag segít, mert zálog-
intézetét nem a tulhajtott önös érdekek
szempontjából fogja vezetni, hanem üz-
lete kezelésében bizonyos filantropikus
alaphangulatot juttathat érvényre.

Nem csak a rongyos iskolás gyere-
keket kell felruházni. Nem csak ezek a
szegények, szegények vannak a család-
apák s ezeknek még iskolába nem járó
gyermekei közt. Szegények vannak a
díszes boltkirakatok, a hivatalok iróasz-
talai mellett is — és mindenütt. Minden
éhes emberen — ha lehet — jó is, szép
is, szükséges is segíteni.

Tegyen valamit a városi tanács.

Szépen kérjük az emberiség nevében.

0 0 0.

A nulla, ha száz darabot írunk is egymás
után, semmi marad. De ha a nulla eleibe
bármilyen kis számot írunk, annak a kis szám-
nak az értékét nagy summává emeli.

Lapunk legutóbbi számának vezércikké-
ből a 47 szám után három kerek nulla (000)
maradt ki, ennél fogva azok, a kik a tévedést
észre nem vették, 47,000 korona helyett csak
47 koronát olvastak. Már pedig a két összeg
között rengeteg különbség van. Olyan nagy
és rengeteg ez a különbség, a milyen kü-

lönbség van az 1899-ik és az 1900-ik évre
szóló városi költségvetések között.

Miskolcz város böles finánzkapacitásai
megelégedéssel dörszölgetik a kezeiket, nagy
örömmel hirdetik, hogy a pótdó perzentje
 6% -kal alább száll. Ebben a folyó évben
ugyanis 43% volt a pótdó perzentje, a jövő
1900-ik évben pedig csak 37% lesz; ebből
tehát önként következik, hogy a jövő évben
kevesebb városi adót fogunk fizetni. Hát ez,
uraim, nem egyéb szemfényvesztésnél. A ki
a dolgok mélyébe lát és a kit a számok fur-
fangos csoportosítása meg nem téveszt, az
azonnal belátja, hogy sokkal több, *kétszer*
akkoránál is nagyobb összeget fogunk fizetni
a jövő évben, mint a mennyit fizettünk ebben
az évben a város kasszájába.

A számok nem engednek hazudni. Tessék
csak figyelemmel kíséreni a következő számi-
tást: Ebben a most folyó 1899-ik esztendő-
ben a város a saját ingatlan vagyonaiból,
jogaiból és engedélyezett jövedelmeiből csak
459,000 koronát vett be, erre az összegre
tehát 204,000 koronát kellett pótdó címén
fizetnünk, hogy a 663,000 korona kiadást fe-
dezni tudjunk.

Jó, tehát fizettünk 204,000 koronát. No, és
hogyan fogunk állani a jövő 1900-ik évben?
A költségvetésben 892,000 korona kiadás
van fölvéve, tehát 229,000 koronával több,
mint ebben az évben. Megrémül az ember
ettől a rengeteg összegtől! Hát ilyen rövid
idő alatt, egyik évtől a másikig szabad a
városi adót ilyen horribilis összeggel: *kétszáz-*
huszonkilenczezer koronával emelni?!...
Valóságos merénylet ez az adófizető polgár-
ság létérdeke ellen! No, de folytassuk tovább
a számítás. A város a saját ingatlan vagy-
onainak és rendes bevételeinek összegét, a
bor, hus, szesz, szóda, ásványvizek és a jó
ég tudná előszámlálni még miféle fogyasztási
adó és pótlékok címén fölemeli 710,000 ko-
ronára, tehát 251,000 koronával többre, mint
a most folyó évben volt. Ki fogja ezt a be-
vételi többletet megfizetni? Talán a kassai
vagy az egri nép? ... Te fogod ezt megfi-
zetni, jámbor miskolczy polgár, mind. A bevé-

teli összegbe fizetsz 251,000 korona többletet,
a kiadási összegbe pedig 182,000 koronát
pótdó címén; ez kerek 433,000 korona.
Egy rókáról tehát két bőrt huznak. Akár-
miképpen forgassuk is a számokat, 443,000
koronát fogsz fizetni a jövő évben az ez ideig
szerepelt bevételi összegen felül; mert ennyi-
vel több a jövő évre előirányzott 892,000
korona kiadási összeg a folyó évre előirány-
zott 459,000 korona bevételi összegnél. De
tegyük meg a számítás még világosabban.
Ebben a most folyó évben ugy-e bár 663,000
korona volt a kiadásunk, erre fizettünk 204,000
korona pótdót, a jövő esztendőben lesz
892,000 korona kiadásunk, tehát 229,000 ko-
ronával több; ha már most a 204,000 koro-
nához hozzáadjuk a 229,000 koronát, az
megint csak 433,000 korona. Így tehát két-
szerannyinál is többet fizetünk, mint a most
folyó évben.

Tessék most már örülni annak a nagyszerű
szemfényvesztésnek, hogy a pótdó 6% -kal
alább száll. A mi számításunk szerint a
pótdó perzentje így áll: Ha az 1900. évre
előirányzott 710,000 korona bevétellel szem-
ben meghagyjuk a folyó 1899. évre előirány-
zott 663,000 korona kiadást; akkor nem
kellene fizetnünk egy fillér pótdót sem, sőt
még 47,000 korona fölösleg maradna; de ha
nem sujtjuk agyon a közönséget a fogyasz-
tási adókkal, hanem meghagyjuk az 1899.
évre előirányzott 459,000 bevételi összeget,
akkor ezzel szemben a 892,000 korona ki-
adás 93% -kal emeli fel a pótdó perzentjét.
És a dolog tényleg így áll. Az egyik zse-
bünköl kiizetjük a bevételi többletet, a
másik zsebünköl pedig a kiadási többletet,
a két zsebből befolyik a város kasszájába
433,000 korona; ez összeg pedig a 437,000
korona államadóval szemben nem azt mu-
tatja, hogy a mostani 43% os pótdó 6% -kal
alább száll, hanem azt, hogy 50% -kal emel-
kedik.

Igy állunk a jövő évi költségvetéssel.
Éppen azért reméljük, hogy ezt a költség-
vetést a ma délután tartandó városi köz-
gyűlés nem fogadja el. A városi képviselők,

TÁRCSA.

A műtárlatról.

Az a helyes kis műtárlat, a melyet a
budapesti képzőművészet egyik egyesülete,
a „Magyar Szalon“ a kultur-egyesület égisze
alatt városunkban rendezett, társadalmi éle-
tünknek egy új korszakát nyitja meg: a
műérzék felébredésének, a műérzés finomo-
dásának korát. Korunk társadalmi művel-
tsége nem engedi többé parlagon heverni a
szépérzékét, hanem a pallérozott műizlést
hovatovább mint a modern közműveltség
egyik általános szükségű faktorát állítja
oda. Tudjuk, hogy e modern áramlat mily
küzdelmek árán foglalta el megillető helyét;
szemeink előtt zajlottak le e mozgalmak
alkonyodó századunk ezen utolsó évtizedében.

Városunk s megyénk közönségét is egy
ragyogó szónoki tehetség lelkesítő szózata
szólította ez eszme zászlója alá. És örömmel
jegyezzük föl, hogy ez a művészeti
mozgalom eddigelé igen tisztességes sikert
ért el az által, hogy ime városunk falai
között e derék vidéki műkiállítás, a mű-
izlés fejlesztésének előiskoláját létesítette.

A kiállítás tartamát (10 nap) rövidnek
tartjuk; de ha már a parancsoló körülmé-
nyek így hozták, használjuk föl e rövid
időt, járjunk el oda minél többször, hogy
minél több tanulságot merítsünk belőle:
becsüljük meg ezen iskolát. Mert a műizlés
iskolájává avattuk azt, midőn a legjava
festmények egy részét a kultur-egyesület
számára lefoglaltuk. Lefoglaltuk azért, hogy
a művészeti érzék fejlesztése, a műpártolás
terjesztése céljaira mintegy állandó iskolául
nálunk maradjanak; hogy első magvát ké-
pezzék a kultur-egyesületünk által létesítendő
képtárnak. Ezen kiválógotott művek pedig,
melyek tehát mindnyajunk közkinceseivé
lettek, olyanok, hogy a közoktatási kormány
képviselőjének nyilatkozata szerint, ilyen
derék művekkel vidéki képtár még nem
nyílt meg. Épen ezért ezek a művek ékes-
szóló kalauzul szolgálnak a többi műtárgyak
relativ művészi értékének megítélésénél is.
Ezt a rendkívül tanulságos összehasonlítást
nemcsak azért ajánljuk mindazoknak, a kik
a felületesnél csak kissé is mélyebben ér-
deklődnek a képzőművészeti alkotások iránt,
mivel a következő sorokban összefoglalandó
szemlének is ezen a nyomon fog haladni,

hanem főleg azért, mert a mely benyomá-
sokat a néző maga a műtárgyak közvetlen
szemlélése, összehasonlítás útján szerez,
a mely igazságokat önmaga fedez föl, azok
a legértékesebbek, legmaradandóbbak.

Ezek a benyomások, ezek a közvetlen
hatások lesznek a műérzék felköltésének, a
műizlés erősbödésének a leghathatósabb
eszközeivé. Mert hiszen a művészeti kép-
zettség, bár alapjában véve az agynak értelmi
funkciója, de valójában mégis gyakorlati
uton, a műalkotások gyakori és beható
szemlélése útján szerezhető meg.

*
Évekkel ezelőtt, a Magyar Szalon meg-
alakulásának első éveiben, a fővárosban
gyakrabban megnéztem annak kiállításait,
igy az ezredéves jubileum évében is. De ezt
a kiállítást bátran mondhatom várakozásomon
felül sikerültnek. Körülből 280 műtárgy
között annyi jó dolog van itt, hogy az él-
vezetes szemle bevégeztével még az a 25—30
kivetni való tárgy által keltett bosszankodá-
som is elenyészett, a mely „műtárgykat“ (!)
valóban kár volt ki nem selejtezni.

Jobbára kisebb képek és szobrok teszik
ki e számot; egy pár nagyobb vászon köz-

a kik a nép érdekeinek védelmére küldettek a tanácsházba, nem engedhetik, hogy a különben is vérszegény adófizető polgárságon ily rejtentő eret vágjanak. Vessék vissza az egész költségvetést, utasítsák a tanácsot és a pénzügyi bizottságot, hogy a bevételi és kiadási tételeknek tüzetesebb átvizsgálása után akként állítsák össze a költségvetést, hogy a bevételi 251,000 korona többlet által már különben is 50%-kal snjtott adófizető közönség pótdadója 15—20%-nál magasabbra ne emelkedjék.

Igy is elérhető lenne az a közóhaj, hogy a tisztviselők fizetése javíttassék. A fizetésjavítás áldása azonban ne csak egyesekre, hanem az összes tisztviselőkre terjesztessék ki. Az a nézet — szerintünk — nem lehet irányadó, hogy egyik-másik tisztviselő menyire szorgalmas és igyekező. A közszolgálat megköveteli, hogy mindegyik szorgalmas és igyekező legyen; a ki nem ilyen, az menjen isten hírével. Ha külömbiséget akarunk mégis tenni egyik-másik között, akkor legyünk tekintettel a becsülettel eltöltött szolgálati évek számára. A ki régebbi tisztviselő, az korpótlékban részesüljön. Ez az igazság!

UJDONSÁGOK.

A miskolczi képtárlat megnyitása.

Annak a nemes mozgalomnak, mely Hock János nevéhez fűződik, már is megtermettek a gyümölcsei. Életképes magnak bizonyult ennek a lánglelkű embernek szónoklatai által felkeltett művészi mozgalom s már is élet-erős fa lett belőle. Szép ágat hajtott ki a mi városunkban is. A Nemzeti Szalon nálunk is tárlatot rendezett és ezt szombaton délután 3 órakor nyitották meg igen nagyszámú intelligens közönség jelenlétében. Eljött *Kadocsza Lippich* Elek miniszteri osztálytanácsos, a kit *Wlassits Gyula* közoktatásügyi miniszter bizott meg helyettesítésével. A diszes közönség soraiban ott voltak: báró *Vay Béla* főrendiházi alelnök, báró *Vay Elemér* főispán, *Horváth Lajos* főrendiházi tag, *Tarnay Gyula* alispán, *Soltész Nagy Kálmán* polgármester, *Ragályi Béla* orsz. képviselő, *Lévay József*, *Zelenka Pál*, *Blazsejovszky Ferencz*, *Melczér*

tük, a melyeknek azonban a műbecsők egyáltalán nincs arányban a nagyságukkal. De mégis — tudja Isten — talán szükség van ezekre, ha a tárlatot mint szerves egészet fogjuk fel; épen úgy, mint az életben a rossz a jót, a csuf a szépet csak még inkább kiemeli. Azért tehát csak annyiban fogom őket elővenni, a mennyiben ezen cél elérésére szükség lesz rájuk.

Jobbára fiatal erők munkái állanak előttünk; fiatal művészeké, a kik 5—6 éven belül mintegy szemünk előtt indultak el pályájukon. De minő erős legények lettek!

Gyönyörködve látjuk, hogy versenyeznek olyan mesterrel is, mint *Baditz Ottó*. Értem a *Boruth Andor* „*csavargó*“-ját (73. sz.), ezt a Rembrandtra emlékeztető pompás fejet, a mely bármely első rangú tárlaton is feltűnnék. Oda is van helyezve a *Baditz* három pompás tanulmányfeje közzé. A rendezés ügyességére vall az, hogy (ha talán nem szándékosan is) két mester, a *Koroknyai* és *Vastagh* ügyes, de kemény dolgainak melléhelyezésével is emelni kívánta a kiválóságát ezeknek a puha, színes alkotásoknak, melyeknek ecset kezelése, egyéni-

Gyula, *Molnár Bertalan*, *Kovács Lajos*, *Szaffka Pál*, *Eder Elek*, *Déván Ottó*, *Lengyel* és *Gratzl* őrnagyok, *Losonczy István*, *Ortvay Miksa*, *Hiersch Károly*, *Garcsi Samu*, *Lichtenstein József*, *Soltész Nagy Albert*, *Kaffka Ignác*, *Petró József*, *Kiss László*, *Révay Kálmán*, *Tóth Pál*, dr. *Kovács Gábor*, *Polgár György*, *Gálfi Ignác* igazgatók, *Bulyovszky Gusztáv*, *Bizonny Ákos*, *Kézdi Kovács László* fővárosi újságíró, azonkívül a helyi lapok munkatársai.

Néhány percczel 3 óra után megjelentek a teremben *Kadocsza Lippich* Elek min. osztálytanácsos és *Hock János* országgyűlési képviselő, köbányai plébános és a Nemzeti Szalon alelnöke. A miniszter képviselőjét először dr. *Tarnay Gyula* a megye, majd *Soltész Nagy Kálmán* a város közönsége nevében üdvözölte. *K. Lippich* Elek örömeinek adott kifejezést a felett, hogy Miskolczen is megértették az újabb kor jelszavát, a mozgalom értékét. Tolmácsolja a miniszter köszönetét és a kiállítást megnyitja. Majd *Hock János* mondott köszönetet a miskolczi közönségnek, a miért otthont teremtett a magyar művészet számára. Mielőtt a diszes közönség széteszolt volna a tárlat megtekintésére, még dr. *Tarnay Gyula* alispán fejezte ki azt a hálát, melylyel közönségünk, valamint a művészet is agítációiért *Hock*nak tartozik. — Erre széteszolt a közönség s több órán át szemlélte a szép és művészi képeket, melyek az eddigi vidéki tárlatok között első helyre emelik Miskolczt.

Vásárlások is történtek mindjárt nagyobb számban. A borsod-miskolczi muzeum-egyesület mindjárt megvette *Baditz Ottó*, *Boruth Andor*, *Kinnach László* és *Nyilassy Sándor* egy-egy képét, a főispán pedig *Edvi-Ilés* Aladár egyik pompás aquarelljét vette meg a muzeum számára. *Lippich* Elek a kultusz miniszter által följajánlott 500 forintot öt tájképet vett: *Horthy Bélától*, *Glatz Oszkár*-tól, *Pörge Gergelytől* 1—1 képet és *Major Jenőtől* két jó plein-airt, ezenkívül bejente, hogy a kultuszminiszter az állam által vásárolt muzeumi festmények közül *Glatz Oszkár* „*Est a havasokon*“, *Karvaly Mór* „*Vig cimborák*“ és *Thaly Antal* „*Karácsonyest*“ cz. műveit ajándékozta a borsod-miskolczi muzeum számára. A magánosok részéről vásároltak eddig: *Dr. Tarnay Gyula* alispán megvásárolta *Katona Nándortól* a „*Viharos idő*“-t (200 kor.), *Soltész Nagy Kálmán* polgármester br. *Braunckertől* a „*Kis viczé*“-t (120 kor.), *Dlanghy Guidó* ifj.

leg jellemző festési technikája után már 5—6 lépésről is fölismerjük a művészt.

Ugyancsak messziről ráismerünk e sorban a *Margitay* szalon-jelenetére is, mely bár nem nélkülözi teljesen az ő hideg-száraz színeit, de mégis jó rajzával, széles kezelésével sokkal frissebb, mint azok a tudolgozott nagy képei, a melyeket tőle az utóbbi években láttunk. Ugyanezeket mondhatnók a másik képeről, a *mesemondó*-ról is, a melyet különben már jól ismerünk a budapesti tárlatról.

A többi figurális tárgyú képek közzül *Benes Czigányleány* című egészen jó tanulmányát (27. sz.) és *Vig öregek* cz. pompás zsánerjét kell kiemelnünk, valamint *Böem Ritta*, e kiváló festőnőnek egyszerű, széles kezelése, ügyes tanulmányát (158.) A *Neogrady* nagy guasch-a (172. sz.) is erős hatással lesz sok nézőre.

A *Polgár Géza* nagy vászna (6. sz.) sok jó részletet és az érdekes gyertyavilágítás visszaadásában lelkiismeretes törekvést mutat fel; kár, hogy az asztalra kapaszkodó gyermek olyan bántóan el van rajzolva.

Ugyanezen fogyatkozásokat észleltük a *Reinfuss Ede Huszár atak*-jának (16. sz.)

Szikszy Ferencztől az „*Őszi alkony*“ t, a „*Téli tájkép*“-et és az „*Únalom*“ című képet (800 kor.), *Hámos Lilla* urhölgy *Rubovicstól* az „*Olasz leány*“-t (140 kor.), *Bársony János* Német Bertalan „*Tájkép*“-ét (120 kor.), *Kun Kálmán* Kiss György „*Szornult helyzet*“ gipsz szobrát (100 kor.) *Forster Rezső* Ringeisen „*Tanulmány*“-át (100 kor.)

Tájékoztató.

November hó 15-én: Városi közgyűlés d. u. 3 órakor.

November hó 18-án: A kereskedő ifjak egyetemen házi estélye a Seper-szállóban.

November hó 21-ig a tárlat nyitva van.

November 26: A miskolczi daláregylet fennállásának 25 éves jubileuma.

— **Hock János** egyházi szónoklata, mely pénteken délután 3 órakor volt a minoriták templomában, 208 frt 34 krt jövedelmezett. Ezt az összeget a róm. kath. nőegylet a szegény iskolás gyermekek téli felruházására fogja fordítani. A nemes cél érdekében tett áldozatkészségért a nőegylet dr. *Tarnay Gyuláné* urnó vezetése alatt küldöttségileg tisztelgett *Hock János* előtt s köszönetét tolmácsolta.

— **Evang. missziói lelkész.** *Zelenka Pál* tiszakerületi ágost. hitv. evang. püspök, kerületi missziói lelkésznek s püspöki titkárnak *Korbély Géza* lelkészt hívta meg maga mellé Miskolcra, a ki állását e hó közepén foglalja el. Az új missziói lelkész hosszabb ideig a budapesti ág. hitv. ev. magyar egyháznak volt segédlelkésze, a legutóbbi kilenczédfél esztendőben pedig mint lelkész Brassó vármegyében *Krizbán* működött.

— **Esküvő.** *Kohn Herman*, helybeli fiatal, jónévű kereskedő, folyó hó 19-én délután 3 órakor tartja esküvőjét *Stern Ilona* urhölgygyel, *Stern Miksa* kedves leányával.

— **Halálozás.** *Csányi Zsuzsika*, *Csányi László* járásbirósági irodatiszt leánya 20 éves korában meghalt. Temetésén, mely vasárnap délután nagy közönség részvétele mellett ment végbe, a sörház-utcai ref. iskola leánynövendékei is megjelentek — mint a kinek kézimunka-tanítónőjük volt — és hálás kegyeletüket egy igen szép koszorúval rótták le.

— **Jegyzői vizsga.** Az állandó megyei jegyzői vizsgáló bizottság f. hó 6. és 7-én dr. *Tarnay Gyula* alispán elnöklete alatt ülést tartott. A vizsgára heten jelentkeztek, a kik közül *Virágh Béla* szent-istváni és *Herczeg Miksa* sajtó-velezdí segédjegyzők egyhangulag,

elrajzolt lovain. A *Kegyes József*, *Szakács János* stb. kemény, szinte kifaragott alakjai — mint említők — csak a többiek jóságának emelésére szolgálnak.

A tárlat tulnyomó részét tájképek vagy tájkép zsánerek teszik ki; egyuttal előre is bocsáthatjuk, hogy számos magas nivón álló, sok igen jó mű mellett a többi is mind igen tisztességes munka. A báró *Mednyánszky* két téli tája (123. és 124.) remek könnyedséggel készült, mélyen hangulatos mesterművek. Az ő nyomában jár hűséges tanítványa és az ő technikájának letéteményese, *Katona Nándor* főleg pompás *Ködös holdvilág* ával (87. sz.) Egész kollekcziójában alig van kifogásolni való, mind hangulatos apróságok.

Művészeink ez alkalommal sikeresen birkoztak meg a holdvilágítással. *Horti Béla* holdsütött *Falu vége* (19. sz.) egyik legszebb darabja a tárlatnak. Széles, nyugodt tónusokból van ez összeállítva öntudatos, nemes egyszerűséggel. A szorgos kritika talán a tulszéles foltok részletezőbb magyarázatait is megkivánná; de ez a mű határsosságát és igazi mélységét már nem fokozhatná. Ugyanez az ítélet illik rá teljesen a

Kovács Jenő ózdi főszolgabírói irnok, Dutkay Béla kaáli segédjegyző pedig szótöbbséggel képesítették; 3-an pedig a vizsga újabb letételére utasítottak.

— **A dalárda jubileuma** A miskolci dalárdegyet 25 éves fennállásának évfordulója alkalmából megtartandó ünnepély és hangverseny iránt napról-napra nagyobb érdeklődés nyilvánul városunk közönsége körében. Ezen nem is lehet csodálkozni. Olyan művészi színvonalon álló, impozáns hangverseny régen nem volt városunkban, mint ez lesz, aki a műsort megismeri, az bizonyára arról győződik meg, hogy ez tulajdonképpen nem is — egyszerű hangverseny, — hanem egy szép dalárünnepély lesz, melyen öt dalárda fog közreműködni. A hangverseny műsora a következő: 1. „Fohász“, Hubert Károlytól, előadják a 3 miskolci és a 2 vasgyári dalegyet. Vezényli Lányi Ernő ur. 2. a) „Nocturne.“ Chopin-Sarasate. b) „Tarantella“ Wieniavszki. Hegedűn előadja Békey Józsa urhölgy, zongorán kíséri Lányi Ernő ur. 3. „Mit daloltok“, Thern Károlytól, éneklí a miskolci polgári dalos-egylet. Vezényli: Tóth Ferencz ur. 4. „Szerettek“, Engessertől, éneklí a miskolci vasuti dalkör. Vezényli: Ruttkay Menyhért ur. 5. „Titkon nyílik...“, Vegyes kar Lányi Ernőtől. Szerző vezetése alatt előadják: Szilágyi Erzsébet, Szabó Piroska urhölgyek, Pogány Bertalan és Beregszászy Károly urak. 6. „Három dal“, Férfi kar. A miskolci dalár-egylet jubiláris ünnepélyére írta: Miskolczi Pál, zenéjét Lányi Ernő. Éneklí a jubiláló dalegyet. Vezényli Miskolczi Pál ur. 7. a) „Románcz“, Lányi Ernőtől. b) „Magyar ábránd“, Huber Károlytól. Lányi Ernő zongora kíséréte mellett hegedűn előadja Békey Józsa urhölgy. 8. „Miól apám nagy busan szólt“, Lányi Ernőtől. Éneklí a diósgyőr-vasgyári alkalkazottak dalköre. Vezényli Tóth Ferencz ur. 9. „Népdalok.“ Éneklí a diósgyőr-vasgyári „Jó szerencse“ dalkör. Vezényli Szebenyi József ur. 10. „Hajós-dal.“ A miskolci daláregylet által 25 év előtt alakulása után legelőször betanult kar. Éneklí a jubiláló dalegyet. Vezényli: Miskolczi Pál ur. 11. „Megsebezett hűtlenség“, Lányi Ernőtől. Előadják a 3 miskolci és a 2 vasgyári dalegyet. Vezényli a szerző. Kezdeté 7 órakor.

— **A gyógyszerterak adományozási joga.** A belügyminiszter a gyógyszerészetre nézve rendszabályt hozott javaslatba, de ez csak valamivel több a semminél. A törvényjavaslat

szerint annak eldöntése, hogy ki kapja meg a pályázók közül a gyógyszerterak, ha a miniszter megengedte már a patika felállítását — az illető törvényhatóság jogkörébe fog tartozni. A városok jól tennék, ha — valamelyiknek kezdeményezésére — együttesen és minél számosabban felirnánek a törvényhozáshoz: miszerint mondja ki azt, hogy a városok önmaguknak szerezhetik meg a patikajogot — ne másoknak — s így a gyógyszerészeket városi hivatalnokok gyanánt alkalmazzák, a jövedelem pedig a városoké maradjon. Hogy pedig mily óriási jövedelmekre rúgnak ezek néhol, mutatja a főváros példája, a hol 70 gyógyszerterak 2,300,000 ft forgalommal 796,000 frtot jövedelmez és 6,227,000 frt értéket képvisel.

— **A felleghajtó ágyu sebesültje,** Fischer Lajos hitelintézeti pénztáros a fővárosi kereskedelmi kórházból, a hova súlyos sebei-vel annak idején szállították, teljes egészségbe visszaérkezett övéi körébe.

— **Halál a színpadon.** Nagy Dezső színházi szabó, a ki már negyven éve folytatta ilyen minőségben mesterségét, a színpadon való foglalatosságában közben tegnapelőtt este agyszélhűdés érte. A rögtön megjelent mentők lakására szállították.

— **Körorvos választás.** A lemondás folytán megüresedett boldvai körorvosi állásra két pályázó közül névszerinti szavazással szótöbbséggel dr. Kertész Lajos választott meg.

— **Gyilkos anya.** Egy emberi mivoltából teljesen kivetkőzött cselédeleányról van szó, neve *Kristóf* Aolina, 23 éves és Uj-Győrben volt szolgálatban. Szombaton egy gyermeknek adott életet, de azt világra jötte után kötőjének zsinórával megfojtotta és egy muszkahalas tonnácskába belegyömöszölte a padlásra vitte fel. Másnap ismét szüendő volt, ekkor azonban már szakértőre volt szüksége, a ki azonnal észrevette a gyilkosságot. Jelentést tett a csendőrségnek, mely értesítésére a mentők kimentek Uj-Győrbe és őt, valamint a második ujszülöttet behozták a miskolci kórházba. A gyilkos anya ellen már megítéltetett a feljelentés.

— **Uj orvos.** Dr. Serédi Jenő volt boldvai körorvos ezen állásáról lemondván, Miskolcra telepedett meg és a napokban már megkezdte orvosi gyakorlatát.

— **Tüzek.** Tózsér Dániel sajó-szentpéteri lakos kárára a csűrben felhalmozott takarmánya kigyulladt, a mitől az ő és még 4 társának melléképületei, takarmányai és

gazdasági eszközei mintegy 1000 frt kárértékben elégték. — *Jónap* Nándor laki lakosnak az ottani határban egy kazal buzaszalmája ismeretlen okból kigyulladt és elhamvadt. — *Polónyi* András sajó-kazai lakosnak és 5 társának gazdasági felszerelése és melléképületei tüzvész által elpusztultak. A tüzet károsultnak özvegy anyja, Polónyi Andrásné okozta kender-fonás közben oly módon, hogy kupak nélküli pipából pipázott és az abból kiugró szikrák meggyújtották a csűrben levő szalmát.

— **Színészházasság.** *Galyassy* Pauláról, a nálunk jól ismert primadonnáról néhány hét előtt az az áhír terjedt el, hogy meghalt, a míg a kisasszony bátyja arról értesítette lapunkat, hogy nővére Berlinben tartózkodik és a legjobb egészségnek örvend. Most végre sokkal rózsásabb hírt írhatunk *Galyassy* Pauláról. Ugyanis Debreczenből jelentik, hogy *Környey* Béla, az ottani színtársulat baritonistája tegnapelőtt tartotta esküvőjét *Galyassy* Paulával.

— **Meghalt az utcán.** *Keplár* Mihály hivatalnokot vasárnap délelőtt templomból kijövet szívzélhűdés érte és halva rogyott le a földre. A mentők lakására szállították, a honnan tegnapelőtt temették el nagy részvét mellett.

— **Egy kis tévedés.** Vasárnap este történt, hogy egy fiatal ember egyik leány ismerősével megállott a Weisberg-féle üzlet kirakata előtt és nézegették a szép női kézimunkaneműket. E közben egy tanuló ifju érkezett oda és minden bevezetés nélkül striczihez méltóan átkarolta a leány derekát. A fiatal ember a kedélyeskedő ficsurt erre kétszer úgy vágta pofon, hogy kalimpálva bukott a tömeg közé. Névjegyet is átadta, az ügy azonban hétfőn békés uton el lett intézve, miután kiderült hogy félreértésen alapult az egész dolog és egy kis tévedés történt. Nem rossz!

— **Öngyilkos katonatiszt.** *Will* Ágoston, 5-ik gyalogezredbeli hadnagy vasárnap délelőtt ismeretlen okból öngyilkossá lett. Az életunt fiatal ember melibe lőtte magát.

— **Öngyilkosság szerelemből.** *Perlik* Anna cselédeleány reménytelen szerelmében tegnapelőtt este a zárda-téren marólugot ivott. A nagy kinokkal küzködő leányt egy rendőr találta meg és beszállította a kórházba.

— **A katonák keztyűje.** A hadügyminiszter rákerítette az újítás sorát a katonák keztyűjére is. A régi mindenféle rossz, elhasznált pokróczból összetakolt keztyűk

Nyilassy Sándor *Holdvilágos éjjel*-re is. (63. sz.) Szintén a széles, egyszerű tónusokkal kelt jó hatást íj. Szikszay Ferencz *bretagnei malma* (114.) és főleg *tavaszi regé-je*, (116.) valamint ezen iskolába illeszkednek a Glatz Oszkár egyszerű és a Borszék (és nem Borszeghy!) sötét, mély hangulatu tájképei is. (*Jegenyés* 51. sz.) A Kimnach tájképei és két aquarellje szerte vannak szórva, pedig ezek mind ügyes dolgok.

Kéedi Kovács László gyűjteményes kiállítása számra és nagyságra is legelő jár. Legjobb a legnagyobb *téli tája*, (60. sz.) legrosszabb a *karácsonyi est* (254. sz.), melyet bizonyosan egy önfeledt pillanatában adott ki a kezéből. Van azonban ennél még gyatrább is: a Balogh József *Bányászlak-a* (251.), a melyet igazán kár volt nem hogy ide szállítani, de egyáltalán felakasztani is. Csodálkozunk, hogy a társulat zsürije előtt hogy csuszhatott ez be ide?!

Pörge Gergely finom, hangulatos apróságait jó ismerősökként üdvözöltük, nemkülönben a Rubovics csinos, ügyes kollekczióját. Brodszky egy pár képe a régi mester szokott modorában olajnyomat szerű. A Tölgyesi *„lejtő“*-je (ha címében rejő élcz-

anyagot nem akarjuk is felhasználni) szeliden szólva is: nem nyújt kellő fogalmat az »Arany sugarak« mesteréről.

Három fiatal művész haladásáról kell még beszámolnunk; ezek: Markó Ernő, Keleti Gábor és Major Jenő. Keleti Gábor 47. és 50. sz. tájrészlete friss színeikkel, lelkiismeretes rajzokkal nagy lépést jelölnek az ő pályáján. Major Jenő megjelenése valóban meglepett bennünket. Ez a fiatal művész pályája kezdetén sok ügyességgel kezelte az őnt és ecsetet. Azután katonai pályára lépett. Hogy ezt ismét otthagya és a kard helyett ismét ecsetet fogott, annak annál inkább is örvendünk, mivel őt műve közül különösen a 118., 119. és 120. számúakon olyan jellemzően mutatja be az ő bátor, lendületes, biztos rajzát, könnyed tónusokba fogott delikát színfoltjait olyan szépen helyezi el, hogy jósolás nélkül jövőt ígérünk neki.

Elmaradt még egy pár mű és művész, a kiket pedig meg kell említenünk, Grünwald Béla bátran odavetett, hangulatos *„Forrás“*-a (17. sz.) e fiatal mester bátor, biztos tudását mutatja. Továbbá Székely Andortól látunk egy igen jó *„őszi reggel“*-t. (47. sz.)

Egy festő állványon van elhelyezve Herrer Caesar 4 aprósága; a két felső oly pompás színes apróság, annyira emlékeztet a hires velencei festő, Favretto színes foltokból összerakott remekeire, hogy valóban csodálkozunk, hogy az első órában nem vették meg! — Pedig milyen potomság az ára: 50—60 frt!

Ellenkező történt Edvi Illés Aladárnál. Ez a fiatal művész négy év előtt Miskolcz környékén is, Zsolczán tanulmányozott pár hétig. Itteni apróbb tájrészletei közül messze kimagaslik a 103. számú (Segesvári részlet), a mely a nagy belga és angol aquarellisták műveivel áll egy színvonalon. Ugy, hogy az előzetes szemle alkalmával mindjárt megvétellett.

Mielőtt e futólagos szemlét berekesztenők, említsük meg még azt a két művészt, a kik már a tavalyi budapesti nagy tárlaton is képviselték városunkat: Kemenczky Árpádot és Baumgartl Boldizsárt. Mi tudjuk, hogy ők nagyobb festményekkel készülnek ismét az idei budapesti tárlatra. A *Szalón* utján idekerült kisebb igényű, szerény műveik, habár utóljára hagyattak is, de épen nem utolsók.

Kiss Lajos.

helyett, most új bőrkeztűket kapnak a katonák, melynek mind az öt uja meglesz. A hadügyminiszter legújabb rendelete szerint ilyen keztűt minden századnál kell 70-80 párt tartani s az árat 35 krajczárt, a katonák zsoldjából kell levonni 5 kros részletekben. Így aztán lesz keztű, mely az álomnak egy krajczárba sem kerül s csupán a szegény katona fog érte egy kicsit koplalni. Ez még nem nagy baj, más is koplal a ruhájáért, nemcsak a katona!

— **A tőzsdeadó.** A pénzügyminiszter tudvalevőleg már benyújtotta a képviselőháznak a tőzsdeadóra vonatkozó törvényjavaslatot, melynek tárgyalása azonban elmaradt, sőt még most sincs a javaslat napirendre tűzve. Mindamélt, úgy látszik, hogy a pénzügyminiszternek az a szándéka, hogy ezt a javaslatot még ebben az esztendőben tárgyalassa. Legalább erre mutat az, hogy a tőzsdeadó jövedelme már ott szerepel a jövő évi költségvetésben. A miniszter a tőzsdeadó-jövedelmet az első évben 440.000 koronára becsülte.

— **Vasuton szerzett tapasztalatok.** Egy olvasónk e napokban egy hat éves gyermekkel a vasuton a második osztályban utazott. Eddig az ilyen gyermekekért a második osztályban egy harmadik osztályu jegyet kelle váltania. Egy idő óta azonban fél második osztályu jegyet kell venni. Erre a jegykiadó-pénztárnok bölcsen ki is tanította az illetőt és adott neki fél jegyet. A kalauz azonban erről a rendeletről nem akart semmit sem tudni, minek okából meg is birságolta a felet a 60 kr. büntetéspénzzel s a félnek ezt le is kelle fizetni. Már most vagy fél második osztályu jegy kell, — akkor miért birságol a kalauz, ha egy harmadik osztályu jegy kell, akkor meg minek ad a pénztáros fél másodikat? Egy másik olvasónk meg azt panaszolja, hogy Hidas-Németiben szállott fel a vonatra, de a pénztárnok nem volt a pénztárban a vonat elindulásig és így jegyet nem adhatott. Az illető tehát jegy nélkül szállott fel s bátor nem ő rajta mult, mégis a pénztáros mulasztása miatt megbüntettek őt. Felhívjuk az illetékes hatóság figyelmét az ilyen helytelenésekre.

— **A világ vége.** — Régikám! — szól a belépő bankár a nejéhez — megvettem a „Világ végét“ Flammarion Camiltól 1 frtért... — Bolondot tettél, Dolfikám! A kaszinóban a november 14 iki lapokból bőven olvashattad volna ingyen.

x **Tea, rum, cognac, likör, borovicska, szilvórium, legtisztább spiritus, továbbá likör és rumessenczia** legfinomabb minőségben legolcsóbban kapható **Szabó Béla** gyógyáru és illatszer-üzletében Miskolcson. 1-10

x **Szalon és futó szőnyegek,** Linoleum viaszkos vásznak.

Butorszövetek, gyapju- és csipkefüggönyök.

Ágy- és asztalterítők, flanel takarók, valódi erdélyi lópokróczok, selyem és gyapjupaplanok, lószőr matraczok.

Kész nő- és férfi-fehérmű kelengyék, rumburgi és szepességi vásznak és legfinomabb asztalneműek legnagyobb választékban és **legolcsóbb szabott árakban** kaphatók **Rosenberg Gyula** új vászon- és szőnyegáruházában a Színház épületben. 11-20

Még élünk!

— Nem mentünk a másvilágra. —

Hétfőn este szorongó szívvel vártuk a világ végét, mert hát Falb ur megjövendölte, hogy e hó 13-án éjjel valami istentelen üstökös összeütözködik a földdel, ezzel a mi sárgolyónkkal.

Mi lesz ennek vége? A föld zuzza-e széjjel az üstököst, vagy az üstökös fordítja-e ki sarkaiból ezt a vén golyóbist?

Aggodalommal számlálgattuk a perczeket. No most egy rettenetes rázkódás és mi mindnyájan repülni fogunk a mérhetlen légűrbe! Együtt repülnek azok, a kik egymást gyűlölik. Repülni fog minden templom, a színház, az új törvényszéki palota, az új kórház s kaszárnya, a városháza, megyeháza és az egész képkiállítás. Repülni fog az alispán, a polgármester, a főkapitány, minden rendü és rangu lakosa ennek a városnak, a katonaság, a szintársulat, nők, férfiak, rendőrök, Putnoki, Dévényi, így azután vége lesz mindenféle Szulamith-viadalnak.

A rettenetes rázkódás nem következett le. Légmérgezés sem történt, a mit Falb szintén megjövendölte. Csak a Nagy-Hunyad-utcai lakosok éreztek bizonyos gyanus illatot, de hát ez az illat abból a bizonyos **bőrszáritóból** áradt szét!

Istennek jóvoltából fölvirradtunk! Nem történt semmi baj. A templomokat, palotákat, kaszárnyákat, a színházat, az összes épületeket és egymást is megláthattuk újra jó egészségben.

Csak az történt mindössze, hogy Miskolcson is, mint a legtöbb városban a földkereken nagyon sok ember maradt ébren a kritikus éjjelen, hogy bevárja a világ végét vagy legalább azt a szép látványosságot, mikor száz-számra hullanak majd a csillagok. Sokaknak igen alkalmas ok volt ez a fenmaradásra. Kávéházak, vendéglők tömve voltak. Sőt sokan felmentek az Avasra is, ott várták a világra szóló eseményeket. Éjszakának idején mit csináljon az ember az Avason? Iszik és mulat. Mulatság között telt el az éjszaka. Csillagokat is láttunk az égen százat, ezeret, de azok közül bizony a mi kedvünkért egy sem hullt le.

Színházi levél.

Tekintetes Szerkesztő ur!

Kelt levelem az Zsinor p. dláson, mivel hogy most az korista urak öltözdéjébe nagy az felfordulás, mivel az korista urak nagyon veszekednek, hogy melyik korista ur volt az legjobb kérő a Szulamitt operában, a hol az a szép zsidó lány a macskával a mit az Göndör ur csinált, bosszút ált Betlehemi uron, mivel az megcsalja őtet. De meg az Koristáné nacságák is nagyon zavarognak mivelhogy egy szép új korista ur a Tomcsányi ur jött ki jogász volt és most mindenki szeretné, ha neki udvarolna, csak a Sárközi kisasszony nem a ki már menyasszony s azért aszondja, hogy ő nem is megy tovább, hanem megál a „hidvéginél.“

No de a Ferenczi ur is aki nagyon elvan keseredve mivel az egyik színész nő nacsága nem akarja szeretni, hát valami mérget evett, mivel az bolondos gombából a multkor ugy sem evett, de haragszik is rá a direktur ur, mert aszondja, hogy az Ferenczy urat nagyon szereti a tek. publikum, s ha ő beteg és nem játszik, a tek. publikum sem akar a színházba jární, s ő akkor tönkre fog menni.

De az Abonyi nacsága is beteg mert aszondják, hogy ő is szerelmes és sokat sir, s azért vigat nem tud játszani, mig a Rátónyi nacsága a kinek a fényképeit is kirakták mivel hogy ő is primadonna akar lenni jövőre (Molnár ur aszondja ugyan, hogy most is az) bizony nem beteg pedig azt mondják, hogy ő is szerelmes, de mivel ütöt meg

nagyon sokan szeretik, hát inkább nem mutatja nekik, hogy melyik tetszik.

De most már nem irhatok többet, mivel az Latabár ur nagyon kiabál hogy mért nem viszem a czédulát már a direktur urhoz, a min ő acontót kér. Igen mert a direktur ur engem szid össze mivel az Latabár ur mindig kér, ha jár, ha nem jár. Aszondják, hogy sok köll neki virágra mivel hogy ő is...

Maradtam a tekintetes szerkesztő urnak alázatos szolgálja

Jozeph

szereposztó, akontó hordó.

U. I. Igazni, nem csak az ujságíró urak haragszanak ám a Tek. bizottsági urakra, a miért nem engedik őket a szinpadra jární, hanem a kis Aranka nacsága is, mert aszondja, most senki sem ad neki czukrot, mig azelőt az ujságíró urak, nem csak czukrot, de virágot is adtak.

Színház, Művészet.

** **A drótos tót** (péntek nov. 10). Óriási közönség nézte végig Kempelen Győzőnek ezt a tendenciózus, de máskülönben igen silány darabját. Három felvonáson keresztül folytonosan csak azt akarta bizonyítani, hogy „a tót is ember“; persze a karzat igen jókat mulatott azokon a sületlenségeken, melyek ennek a mondásnak begigazolása keretében lefolytak. A közönségnek — $\frac{3}{4}$ része — hisz féláras előadás volt — igen jól mulatott, a direktur is meg lehetett, sőt meg is volt elégedve az anyagi sikerrel. Ez mindenesetre igen szép dolog, de mi egy cseppet sem vagyunk elragadtatva. Mi azt tartjuk, hogy a hasznost a kellemes-sel kell összekötni, a direktur és az általános mérték szerinti követelményeknek egymással koordinálva kell lenniök. Ezt azonban ennél a sületlen darabnál nem tapasztaltuk. Hisz annyi sok szép féláras előadásba illő népszínművünk, vigjátékunk, bohózatunk és rég előadott operettünk van, hogy csak válogatni kell belőlük. A válogatás, vagyis az izlés azonban — úgy látszik — nem ismert fogalom a műsor megállapításánál. Kiváncsiak vagyunk, mit csinálhat a titkár?! — Az előadásról nem igen tartjuk érdemesnek szólani. Breznay, Almássy, Baghy, Almássyné és a többiek is minden lehetőt elkövettek az előadás sikere érdekében.

** **Bánk bán** (szombat, nov. 11.) Minden hibák daczára dicsérni tudjuk a direktur azon eljárását, hogy Katona József halálának évfordulója alkalmából diszeloadást tartott, a melyen bizony kevés számú közönség volt jelen. A magyar tragédia ezen nagy mesterének emlékezete megérdemelte, s hogy a közönség még sem jutalmazta kellőleg minél tömegesebb megjelenése által ezen intenciót, az csak annak tulajdonítható, hogy alig van ember, a ki egynehányszor ne nézte volna végig ezt a darabot. Az előadás jó volt. Bánkot **Almássy** Endre játszotta mindvégig nemes hévvel, szépen és jól, kapott is érte tapsokat minden nagyobb jelenete után. Gertrudis személyesítője **Csókáné** volt, a ki ez estén is a nevéhez fűzött várakozásnak teljes mértékben megfelelt. **Baghy** Gyula nagyon jó Biberach volt. Igen szépen, sőt remekül játszott **Győre** Alajos Petur bán szerepében. **Tiborczt** **Breznay** adta elő nagy hatással. **Molnár** Ottója ellen sem lehet ugy panas. **Markovits** Melindájának csak egyik másik jelenete sikerült némileg, a legtöbbet elejtette. **Abonyi** Aranka Izidorájáról, daczára, hogy csokrot is kapott, legjobb, ha nem is beszélünk. A legutóbbi időkben különösen igen-igen hanyatlott. A máskülönben kiválóan szépen sikerült előadást a lelkes közönség folytonos éljenzése és tapsai egészítették ki.

** **Az édes** (vasárnap nov. 12). A nézőteret zsufolásig megtöltő közönség nagy

figyelemmel kísérte az előadást. De az érthető is. Kíváncsi volt, milyen az a darab, mely megrendelésre, mérték után, gyárilag készült. Persze hogy csalódott, úgy hogy a második felvonás után csaknem ott akarták hagyni az előadást. Ez semmi esetre sem róható fel egyedül a direktor hibájára, mert ennek oka főleg a fővárosi különlegesség és az ottani sajtó magatartása, mely egekig magasztalta ezt a hitvány darabot. Népszinmű akarna lenni az istenadta, hanem a jó akaraton kívül aligha fedezhető fel benne egyéb. Minden alak olyan, mintha dróton ránczigálnák, a legtöbb dal operettekbe való kuplé. A szereplők mindent elkövettek, de nem menthették meg a darabot. Hiányzott az a személy — Blaha Lujza — a kinek egyénisége tette darabbá ezt a semmiséget. Különösen a második felvonás volt valami iszonytató. Zenéjéről akár ne is szóljunk. A második felvonásban alkalmazott intermezzóban minden ismert zenét feltalált az ember, egy része teljesen a Czigánybáróból van átvéve. Népszinmű irodalmunk' dekadenciáját mi sem jellemezheti jobban ennél a darabnál, a hol a nép embereit hamis esküvésre szorítja a szerző, holott pedig a mi népünk nem oly romlott, hogy minden lelkifurdalás nélkül, de egyáltalában is hamisan esküdjék. Nagyon meglátszott az egészen, hogy Bokor ur nem ismeri a népet. Ilyen formán magáról az előadásról sem beszélhetünk valami sokat és jót, ugyszintén a szereplőkről sem. *Csongori Mariska* igen jól tudhatta a szerepét, mert csak ledarálta, holott pedig a nyelves asszonyhoz illő sebességgel kellett volna elmondania. *Huckstett Irén* előbbivel meglehetősen szépen énekelt, sok tapost is kaptak. *Breznay* és *Latabár* többször megnevezték a közönséget. *Ráthonyi*, *Győre*, *Baghy*, *Göndör* és *Vihary* jók voltak.

** **A vasgyáros.** (*Hétfőn, nov. 13.*) Dacára, hogy alig két hete annak, hogy előadták ezt a darabot, mégis zsufozt ház nézte végig, szép dolog, de talán mégsem ártana egy kis változatosság, még ha egy valaki kívánta is ezt az előadást, mely más-különb minden tekintetben jó volt. *Almássy*, *Baghy*, *Csókáné*, *Markovits*, *Ráthonyi*, *Molnár*, *Breznay*, *Győre* és *Latabár* igen szépen játszottak.

Irodalom.

** **A Magyar-Turista Egyesület Budapesti Osztálya** kiadásában „Budapest környéke gyakorlati kalauz kirándulók, turisták és a természet kedvelői részére“ czim alatt a jövő év elején oly munka fog megjelenni, melynek közrebocsátását természetkedvelő közönségünk a legnagyobb örömmel fogja fogadni. E könyv segítségével bárki minden egyéb utbaigazítás nélkül bejárhatja majd fővárosunk környékének eddig nagyon is kevés méltatott hegyvidékét. A fősúly benne a gyakorlati tudnivalókra van fektetve. A baedekerszerű közleményeken kívül sok topographiai és történelmi anyagot ölel föl. A történelmi és természeti nevezetességeket behatóan ösmerteti. Rendeltetésénél fogva legtűzetesebben ösmerteti a Budai hegységet, a Pilis hegycsoportját, a Vértest, a Gerecsét és a Börzsönyi hegységet, ezenkívül a főváros környékének lapályos- és dombvidékeit is tárgyalja, még pedig észak felé Szandáig, kelet felé Hatvanig, dél felé Ráczevéig és a Velencei tóig, nyugot felé Zsámbékig és Tatáig. Függelékül a Mátra- és Bükkhegység leírása van csatolva. Számos képmelléklete még eddig sehol meg nem jelent új felvételekben mutatja be hegyvidékeink szépségeit. A munka terjedelme 25 iv. Irta: dr. Thirring Gusztáv, a fővárosi statisztikai hivatal aligazgatója. Előfizetési ára (díszes vászonkötésben) tagoknak 3, nemtagoknak 4 korona. Előfizethető nov. 20 áig Kühne Andrásnál, a Borsodi Bükk Egylet II. titkárnál vagy egyenesen a Magyar Turista-Egyesület Budapesti Osztályánál, Budapest, IV. Aranykéz-utca 6. szám.

Egyletek és mulatságok.

< **A miskolci kereskedők és kereskedő-ifjak egylete** november hó 18-án a Seper szálló nagytermében hangversenynyel egybekötött házi-estélyt rendez. Belépti díj nincs. Az estély műsora: 1. „Erdei-dal“ Abt-től, előadják: I. hegedűn *Zitterbarth A.* ur. II. hegedűn *Klein Mór* ur. fuvolán *Kovács Herman* ur, gordonkán *Láng Ottó* ur. 2. „Prológ a prológról“, írta és előadja dr. *Kovács József* ur. 3. „Dalok“, éneklé *Roth Róza* urhölgy. 4. „A szállító levél“, vig monológ, előadja *Feldman Miksa* ur. 5. „Tréfás dalok“ előadja *Ferenczy Károly* ur, a miskolci nemzeti színház tagja. 6. „A hit regéje“, szerzette *Láng Otto*, előadják *Zitterbarth A.* és *Klein Mór* urak hegedűn, *Kovács Herman* ur fuvolán, *Láng Ottó* ur gordonkán. Az élvezetesnek ígérkező estélyre felhívjuk az érdeklődő közönség figyelmét. A rendezőség, melynek élén *Baruch Gyula* ur, egyleti alelnök áll, nagy tevékenységet fejt ki a siker érdekében.

< **Tűzoltó ünnepély.** A m. kir. államvasutak és a diósgyőri gépgyár tűzoltó testülete igen szépen sikerült mulatságot rendezett vasárnap este. A miskolci tűzoltóegyletet *Eötvös Lajos*, *Tury József* és *Réthy József* képviselték. A fesztelen és minden tekintetben sikerült reggelig tartó mulatságnak tiszta jóvedelme az ott építendő róm. kath. templom alaptökéjének gyarapítására fordítottak.

Szerkesztői üzenetek.

— A szerkesztőség névtelen levelekre nem válaszol és kéziratokat vissza nem ad. —

Szép László ur Sárospatak. Készséggel jelentjük ki, hogy a lapunk előbbi számában Sz. Lászlónak adott üzenet nem önnek szól. Az illető, a kiről szó van, iparos ember.

H. Viktor. Örvedetes dolog, hogy a közönségből is akad valaki, a ki érdeklődik egy-egy közügy iránt és ahhoz hozzá is akar szólni. Azt a dolgot azonban, a mint olvashatta és a mint lapunk mai számában is olvashatja, mi még időelőttinek tartjuk. Különben is az ön által tanácsolt telek még a színházénál is drágább.

Alkibiades. Várjuk. Az ígéretet mindig utólagosan bevaltjuk. Ugy-e erről kér információt a kérdőjel?!

Hadd tudja meg a világ külsőleg is, milyen nagy ember Ön! Koszoruba foglaltatom az ön nevét, hisz megérdemli. Eddig csak azt hittem s velem együtt mindenki azt hitte itt Miskolczon, hogy az írói reputacionális embereket, a nagy férfiakat városunkban *Lévay József* és *Tóth Pál* urak képviselik, a kiknek személye előtt méltán hajtható meg az elismerés zászlója. Keserűen csalódtunk. Ezek a nagy emberek önhöz képest kismiskák, eltörpülnek az ön nagysága előtt. Mert igazi nagy ember csak egy van köztünk és ez is Ön. Csodálattal vegyes félelemmel tekintünk fel, Önre nagy férfiú és bámuljuk az ön nagyságát. Mert Ön minden tekintetben nagy ember. Nagy önnek még a füle is . . .

Igazán nem értem, miként is történhetett meg, hogy eddig Önt nem vettük észre itt Miskolczon, holott pedig nem bővelkedünk a nagy férfukban. No, de se baj. Végre felfedeztük s most már élvezheti bámulatos nagyságának gyümölcseit háborítlanul. Senki sem fogja megirigyelni . . .

Szegény Szulamith! Ha tudta volna, dehogytévedt volna el a pusztában! Dehogy jött volna el a miskolci színpadra! Avagy talán jó is volt, hogy eljött, mert kitudja, nem-e a névtelenség és örök ismeretlenség homályában lappangott volna egy írói tehetség! Hát úgy van legjobban, a hogy van!

A napokban én is fent jártam főtisztelendő

dr. *Spira* urnál és a hirlapi polemia tárgyi részére nézve én is kérdést intéztem. Megvallom, nagyon elcsodálkoztam, a mikor azt mondta, hogy Putnoki urnak *semmi tekintetben sincs igaza*, hogy az a helyes, a mik a Szabadságban megírják, vagyis, hogy a könyörületes Isten eszméje nyer benne kifejezést, hogy a darab históriája benne van a talmudban, hogy a zenét el kell választani a szövegtől, hogy itt nem lehet szó anachronismusról, hogy a folklóréval való összehasonlítás helytelen és téves, hogy szóval nekem és nem Putnoki urnak, ennek a zsenialitásnak van igaza. Csodálkoznom kellett, mert hiszen a zsenik csak nem csalatkozhatnak . . . S mégis! . . . No, de zárjuk le a tárgyi rész aktáit, hisz az be van fejezve úgy a főtisztelendő urnak kijelentéseivel, mint Önnek — zsenialis férfiú! — a saját hirlapi cikkeivel!

A mikor elolvastam Önnek a Borsod-Miskolci Közlönyben közzétett „utolsó hang“-ját és gondolkozni kezdtem felette, Jézus Krisztusnak az a mondása jutott eszembe: „*Uram! Bocssás meg nékiek, mert nem tudják, mit cselekesznek.*“ Ön sem tudja, mit cselekszik. S én az az ember vagyok, ki a tudatlanság felett csak sajnálkozni tudok, de elítélni azért senkit sem vagyok képes, mert jól tudom, hogy a tudomány, a zsenialitás nem minden borkorban terem. Tanulni, tapasztalni kell az embernek sokat, igen sokat!

A közpálya egyik igen szép, igen magasztos nemének munkásai közé álltam. Igazság a hitem, bátorság a meggyőződés. Igaz, hogy kérdezősködésre fel akartam világosítani embertársaimat, mi hát az igazság, mi hát a való Szulamith darabjának a kronologia, a dramaturgia és más egyéb kérdések szempontjából. Megtettem bátran, megmondtam önzetlenül. Ön abban személye ellen sértést látott, legalább a nyílttérben ezeket mondja: „Az pedig egyéni felfogásom körébe tartozik, hogy írói munkásságomat és az ellene intézett támadást azonosíthatom-e személyemmel, illetve személyem ellen intézett támadással. Nos, én igen, azonosítom“ . . . Furcsa eljárás, a mikor valaki személyében sértve érzi magát, s nem akar, nem mert azért elégtételt kérni! Hanem a helyett a caesari nagyság minden hóbortjával felruházott nagyozolással tanácsokat mer osztogatni. De hát hogyan, mi jogon, miért?! Ki Ön, nagy férfiú?!

Megvallom, hogy nem állok tanácsokat elfogadni, de csak arra való emberektől. Hisz én sem tudok, tudhatok mindent, rám fér tehát okosabb ember tanácsa. Meg is szoktam azoknak a tanácsokat köszönni. De Öntől?! Öntől, a ki azt mondja, azért nincs és nem is lehet igazam azokra nézve, a miket irtam, mert én *hibás lábú sánta vagyok*?! . . . Nagyobb szegénységi bizonyítványt nem állíthatott volna ki a saját számára képzettsége és felfogása szempontjából, mint evvel a kijelentéssel. Egy embernek testi fogyatkozását róni fel az illető hibájára: oly galád eljárás, a melyet méltán ér a jobb izlésű emberek megvetése. Csak az ügyefogyott ember, csak az olyan egyén szokott ehhez folyamodni, akinek már nincsen egyéb érve a saját igaza mellett. Csak a legnagyobb végszükség kényszeríthet embert az ilyen fegyver használatára. De akkor is utoléri az illető kivétel nélkül minden embernek az elítélése.

Önnek meg épen nem lett volna szabad ehhez folyamodni.

A saját édes atyja ugyanazon fogyatkozásban szenved, mint én. A köteles gyermeki tiszteletet, szeretetet, becsülést szegte meg az által. Nincs ön tudatában azoknak, a miket mondott. Elmondok önnek egy esetet. Azon családban, a melynek egyik tagja bármely okból felakasztotta magát, a családtagok köteles gyöngédségből, figyelemből, a nép között pedig babonából soha sem mondogatják egymásnak: akaszd fel, kérlek, kabátomat a fogastra. Kerülik azt a szót és úgy mondják: tedd fel kabátomat a fogastra. Ön hasonlóképen van. Az ön édes atyja

szintén sánta, nem lett volna tehát szabad más embernek e hibát szemére vetni, amikor — tudva van — hogy arról ő nem tehet, hogy a természeti testi fogyatkozás senkire nézve nem képez szégyent. Vagy talán módot akart találni arra, hogy kibuvassék a lovagias elintézés alól. Ez a saját szempontjából sikerült is, a mennyiben *olyan ember, a ki ilyet mond, olyan távol esik a lovagiaságtól, hogy nem engedhető meg, hogy annak jogával éljen.*

Megalázónak jelenti ki önmagára nézve, hogy velem — béna ember létemre — fegyveres affairje legyen. Két hét előtt lefolyt lovagias ügyemben Ön ellenfelemnek egyik segédje volt. Hogy engedhettem meg annak az embernek, hogy velem pisztolypárbaja legyen? Nem éri fel észszel, hogy ezzel a kijelentésével őt és segédtársát sértette meg? Logikus gondolkodás szerint, a mit Ön megalázónak tart magára nézve, megalázó ő rájuk nézve is. Hogy fog ezért beszámolni nekik, ha kérdőre vonják? — *Nesemély* Arturnak, a napokban elhunyt zseniális fővárosi újságírónak, a ki szintén sánta volt, ugyancsak voltak lovagias ügyei. Mégis senkinek sem jutott eszébe, hogy a vele való mérközést — már a szerint, a mint annak módja helyén van — önmagára nézve megalázónak tartsa. Miért, mert az illetők korrekt emberek voltak! . . .

Avagy az lett volna lealázó önre, hogy velem, egy „riporterrel“ mérközzék meg — joghallgató léte? Először is boldog embernek tarthatná magát, ha riporter lehetne, mert ahhoz ész is kell, másodsor pedig én nem is vagyok riporter. Ön joghallgatónak titulálja magát, hát megmondom, hogy én is az vagyok és előbb is tartok Önnél. No hát ezzel épen semmit sem mondott; annál többet azonban azzal, a mit elhallgatott. Ön elhallgatta, hogy kegyed a m. á. v. üzletvezetésnek bármely napon kilódítható, egyszerű *napidijasa*, diurnistája én pedig a „Szabadság“-nak felelős szerkesztőm és mindenki által elismert *segédszerkesztője* vagyok, a ki egész természetesen a vezércikkeken és más egyéb dolgokon kívül híreket is írok. Kérdem ilyenformán, de csak is így, kettőnk személyét illetően, kire megalázóbb a lovagias elintézés módja: én reám-e vagy önre?

Azt pedig épen nem tudtam felérni észszel, mit jelentsen a nyiltér utolsó passzusa. Órák hosszáig gondolkoztam el rajta, míg phantaziámmal és a logika segítségével kihámoztam belőle valamit. Ha jól sejtem, azt akarja azzal mondani, ne merjek városi közügyekkel foglalkozni, mert ez által megsérthetek egy pár „úr embert“ és akkor jaj lesz nekem. Ugyan csak honnan vettem a bátorságot, hogy a „riporternek“ a szinpadról való letiltási ügyében megmertem támadni a bizottsági tagokat. Jó lesz visszahuzódnom, mert jaj lesz nekem, ha aztán megtalálják sokalmi a dolgot.

Kérem, tessék. A szinpadról való letiltás nem a riporterekre, hanem az újságírókra vonatkozott — ezt jól jegyezze meg. A mit ez ügyben írtam, az alá kitétem a nevemet s ha valakinek a bizottság tagjai közül az nem tetszett, módjában lett volna elégtételt vennie és kérnie. A városi ügyekben hasonlóan vagyunk. Ha valakinek nem tetszik, amiket írok, vagy sértve érzi magát, arra való a sajtóbiróság, hogy elégtételt vegyen. Egyáltalában jegyezze meg magának, hogy én mindig, mindent a legjobb és legönzettelenebb meggyőződéseimből, értesüléseimből és igazságérzetemből írok, azokért bármikor helyt állok. Nem vagyok kegyed, mert én félni nem szoktam, megijedni nem tudok. Olyasfajta dolgokkal már rég leszámoltam, még akkor, mikor először fogtam tollat abból a szándékból, hogy nyilvánosság számára írok. Azzal a kijelentéssel tehát engem egy cseppet sem ijesztett meg, hogy azokat helyezte maga elé mumusokként. Vagy velők látta jónak a saját ügyét fedezni? Furcsa gondolkodás, de önre vall!

Máskülönbben pedig nincs semmi szavam Önhöz. Mert bármit írjak, borzasztóbbat, rosszabbat, lealázót nem írhatnék önről annál, a miket önmaga ellen írt. Gyilkos szerszám a piczinyke toll az avatatlanok kezében és ez be is bizonyosodott Önnél. Megölte önmagát, pedig tudhatta volna, hogy a betű öl. Önt megölte a betű. Látja, látja, jobb lett volna, hogy a helyett, hogy másnak osztogatott tanácsokat, önmagának tanácsolt volna valami okosat. Például azt a latin közmondást tanácsolta volna, a melynek az az értelme, hogy ha hallgatott volna, azt hitték volna az emberek, hogy okos ember.

Dévényi Miklós,
a „Szabadság“ segédszerkesztője
és ugyancsak joghallgató.

Eladó

A Mélyvölgy-utca 13-ik számú

egy lakásos ház,

a Közép-Szentgyörgy hegyen, a Nagyságos Soltész Nagy Kálmán polgármester uré felett

egy 800 négyzet öles szőlő,

a melyhez igen közel kitünő ivóvizet adó kút van.

Ugyanott

egy kazal idei szalma,

a mely trágyáért is megvehető.

Továbbá fás és zöld

szőlőoltványok

és amerikai alanyokra oltott tőkékről különféle faju

szőlő-oltóvesszők,

valamint az állami kezelés alatt álló kolozsvári kertészet oltógalyaiból növelt, válogatott jó faju 3 éves

körtve- és almaoltványok

és pedig **körtvék**: Csikos Vilmos, Beurré Napoleon, Doyen d'hiver (Téli esperes), Manna Colmar, Beurré Diel, Josephine de Malines, Virgouleuse (Egri), Borkörtve, nyári bergamotte, Williams, Fondant de Bois (Erdei vaj), Duchesse d'Angoulême, Clergain. **Almák**: Parker peppin, Gäsdonki renette, Londoni peppin (Rennette du roi d'Angleterre), Adams pearmen, Batul, Asztrakáni fehér nyári, Karmeliták renette (Sykehouse renette), Bleuheimi peppin, Német arany peppin (Goldpeppin), Téli fehér calvil, Angol arany téli pearmen, Kassoli nagy renette, Ananas renette.

Szabó Barna,

főim. tanár.

Miskolcz, Felsőpapszer 14. szám.

Eladó.

Hutás-utca 42. sz. ház 3 lakással

és nagy kerttel

szabad kézből eladó.

Ugyanott

egy szekér és szecskaavágó gép

jutányosan eladó.

Értekezhetni lehet ugyanott, vagy a kiadóhivatalban.

856. sz.
1899.

Árverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött bírósági végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy a miskolczi kir. tvszék 1899. évi 6647. számú végzése következtében Dr. Gencsi Samu miskolczi ügyvéd által képviselt Borsodmiskolczi Hitelbank felperes részére Farkasovszky Mária diósgyéri és Farkasovszky Viktória miskolczi alperesek ellen 195 frt követelés s jár. erejéig elrendelt biztosítási végrehajtás folytán alperestől lefoglalt és 413 frtra becsült ingóságokra a miskolczi kir. járásbíróság 1899. évi VI./624/5. sz. végzésével a további eljárás elrendeltévé, annak az alap és felülfoglalatók követelése erejéig is, amennyiben azok kielégítési jogot nyertek volna, Diósgyörben Blaskó Antalné szül. Farkasovszky Mária diósgyéri lakos házában leendő megtartása határidőül **1899. évi november hó 15-ik napjának délutáni 3 órája** kitűzetik, a mikor a bíróság lefoglalt szobatorok, ló és stbből álló ingóságok a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Felhivatk mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez jogot tartanak, a mennyiben részükre a foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, hogy elsőbbségi jelentéseiket az árverés megkezdéseig alulirt kiküldöttnél írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni el ne mulasszák, mert különben csak a vételár fölöslegére fognak utaltatni.

Kelt Miskolczon, 1899. évi okt. 31-én.

Szilágyi János,
kir. bírósági végrehajtó

Ügyes ügynökök alkalmazást nyernek.

Ő cs. és kir. fensége Gizela főhercegnő védnöksége alatt

férjhezmenendő leányok kiházasítására alakult

Gizela-egylet irodája

1899. évi november hó 1-től

Buzatér 26. számú házba helyeztetett át.

Díjfizetéseket elfogad és felvilágosításokkal szívesen szolgál:

Kemény Péter,

főügynök.

Ügyes ügynökök alkalmazást nyernek.

Ügyes ügynökök alkalmazást nyernek.

Ügyes ügynökök alkalmazást nyernek.

Med. univ.

Dr. Serédi Jenő

az összes orvosi tudományok tudora
több évi orvosi gyakorlat után
lakását állandóan
Miskolcra tette át s
orvosi rendeléseit megkezdette.

Lakik:

Széchenyi-utca 96. sz.

(az emeleten.)

1-2

Rendel:

naponként délután 2-től 4 óráig.

Eladó ház.

Kishungad-u. 49. sz. ház
és egy üres háztelek
szabadkézből eladó.

Értekezhetni

Felsőszirma-utca 94. sz. a.

Az 1895. évi cairói s az 1896. évi londoni egészségügyi kiállításokon díszoklevéllel s arany éremmel kitüntetve. Orvosi tekintélyek által kipróbált s nagyobb kórodákban kitűnő sikerrel használt külszer:

REUMA-SZESZ

biztos s kiváló gyors hatása a test bármilyen csuzos bántalmaj, u. m. köszvény, csuz, reuma, ischiás, astma stb. ellen.

Hatása némely esetben meglepő, amennyiben gyakrabban idültébb eseteknél is már egyszeri bedörzsölésnél a fájdalmakat teljesen megszüntette.

Fog- és fejfájást

5 perc alatt megszüntet.

Egy üveg ára használati utasítással 1 korona, erősebb üveg 2 korona 40 fillér.

Főraktárak Budapesten: **Török József** ur gyógyszer-tárában, Király utca 12. és **dr. Egger A.** ur gyógyszer-tárában, Váci-körút 17. szám. — Ugyiszintén a főváros összes s a vidék csaknem összes gyógyszer-tárában, valamint a készítő

WIDDER GYULA gyógyszerésznél
S.-A.-Ujhely.

Vidéki megrendelések pontosan teljesíttetnek.
Ugyiszintén **Miskolcson: Rácz Jenő, Baruch Gyula, Kellner Sándor, Szabó Béla és Balog József** gyógyszerészeknél.

7-20

Eladó amerikai szőlővessző!

Pollák Mór szőlőtelepéről Miskolcra
őszi vagy tavaszi szállításra a következő tökéletesen beérett
jégveréstől ment, ojtásra alkalmas

amerikai vesszők kerülnek eladásra:

Rip. Portalis	I. oszt.	gyökeres	vessző	ezre	15	frt.
"	"	II. "	"	"	8	"
"	"	I. "	sima	"	9	"
"	"	II. "	"	"	4	"
"	vegyes	I. "	"	"	7	"
1-3	"	II. "	"	"	3	"

Ugyanott a szőlő is eladó.**Legnagyobb nyeremény**

legszerencsésebb esetben

1.000,000 korona.**Az összes 50,000 nyeremény**

JEGYZÉKE.

A legnagyobb nyeremény a legszerencsésebb esetben

1.000,000 korona

A nyeremények részletes beosztása a következő:

Készpénzben fizetendő	Jutalom	Korona
1	Jutalom	600000
1	nyer. á	400000
1	" "	200000
2	" "	100000
1	" "	90000
1	" "	80000
1	" "	70000
2	" "	60000
1	" "	40000
5	" "	30000
1	" "	25000
7	" "	20000
3	" "	15000
31	" "	10000
67	" "	5000
3	" "	3000
432	" "	2000
763	" "	1000
1238	" "	500
90	" "	300
31700	" "	200
3909	" "	170
4900	" "	130
50	" "	100
3900	" "	80
2900	" "	40

50,000 nyer. és jut. összegben 13,160,000

Az ötödik nagy m. kir. osztálysorsjáték nem-sokára ismét kezdődik és

100,000 újból **50,000** sorsjegyre nyeremény

jut, vagyis az oldalt levő nyereményjegyzék szerint az összes sorsjegyek fele feltétlenül nyerni fog. A ny. rési esélyek tehát, mint már általánosan ismeretes, óriásiak.

Összesen tizenhárom millió 160,000 koronát sorsolnak ki biztosan. A legnagyobb nyeremény legszerencsésebb esetben**egy millió korona.**

Szíves mielőbbi megrendeléseknél eredeti sorsjegyeket a tervszerű eredeti árban és pedig:

egy egész	I. o. eredeti sorsjegyet	6.-
" fel	" " " "	3.-
" negyed	" " " "	1.50
" nyolcad	" " " "	0.75

küldünk szét utánvétellel vagy a pénz előleges beküldése ellenében.

A húzások után megküldjük tisztelt vevőinknek a hivatalos húzási jegyzéket, hivatalos tervezetek pedig díjtalanul állanak rendelkezésre. A húzások a magy. kir. kormány ellenőrzése mellett nyilvánosan történnek és azoknál mindenki megjelölhetik.

Kérjük a **rendelményeket** mielőbb, legkésőbb azonban**f. é. november hó 16. és 17-ig,**

mely napon a húzás van

hozzánk beküldeni. 6-6

Török A. és Tsa.a m. kir. szab. osztálysorsjáték főelárusító
Budapest, V., Váci-körút 4/a.

Sok és nagy nyereményt fizettünk ki tisztelt vevőinknek; rövid idő alatt két millió koronánál többet.

Rendelőlevél levágandó. **Török A. és Tsa** uraknak Budapest.

Kérek részemreI. oszt. m. kir. szab. osztálysorsjáték eredeti sorsjegyet a hivatalos tervvel együtt küldeni.

Az összeget.....frt / utánvételezni kérem / postautalvánnyal küldöm. A nem tetsző törörendő.

Pontos ezim.